

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko D. sp. z o.o. z siedzibą w W.
o odszkodowanie, wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy
i z powództwa wzajemnego D. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko P. G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 października 2018 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) kwotę 6075 (sześć tysięcy siedemdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 października 2018 r., sygn. akt III APa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda P. G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 19 września 2017 r., sygn. akt XXI P (...), którym Sąd ten oddalił powództwo wniesione przeciwko D. Sp. z o.o. z siedzibą w W. o odszkodowanie,

wynagrodzenie i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i uwzględnił powództwo wzajemne D. Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko P. G. o odszkodowanie.

Pozwem z 9 stycznia 2015 r. P. G. wystąpił do sądu pracy o zasądzenie kwoty 150.000 zł z ustawowymi odsetkami od 7 maja 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, kwoty 26.665,60 zł z odsetkami od 7 maja 2013 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia oraz kwoty 2.499,90 zł z ustawowymi odsetkami od 7 maja 2013 r. tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W uzasadnieniu pozwu P. G. wskazał, że 27 marca 2013 r. zawarł z pracodawcą porozumienie rozwiązujące umowę o pracy. Przyczyną zawarcia porozumienia było niezgodne z procedurami wewnętrznymi pracodawcy wydatkowanie kwoty 48.228 zł i wyrządzenie szkody w majątku pracodawcy. P. G. podniósł, że spółka nie wskazała procedur, które miałby naruszyć jako pracownik, wobec czego 26 kwietnia 2013 r. złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu oraz pod wpływem groźby. P. G. wskazał, że do 26 kwietnia 2013 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, po czym zgłosił swoją gotowość do świadczenia pracy, ale podczas wejścia na teren spółki nie został tam wpuszczony.

Taka sytuacja trwała do 6 maja 2013 r. kiedy to P. G. złożył oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika poprzez niedopuszczenie go do pracy. P. G. zaznaczył, że dochodzone odszkodowanie jest równoważnością wynagrodzenia za sześciomiesięczny okres wypowiedzenia przewidziany w umowie o pracę. Ponadto domaga się wynagrodzenia za okres od 27 marca 2013 r. do 5 maja 2013 r. oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w liczbie 3 dni (proporcjonalnie za ten sam okres).

Pozwana D. Sp. z o.o. w odpowiedzi na pozew z 11 czerwca 2015 r. wniosła o oddalenie powództwa, a także wystąpiła z powództwem wzajemnym o zasądzenie kwoty 48.228 zł tytułem odszkodowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska spółka wskazała, że 20 marca 2013 r. P. G. wraz z klientami spółki wydatkował kwotę ponad 50.000 zł w lokalu rozgrywkowym przy użyciu służbowej karty kredytowej. Pracodawca stwierdził, że na powyższą okoliczność wystawiona została faktura VAT, która następnie została

przedstawiona spółce celem rozliczenia. Dyrektor finansowa spółki B. K. po rozmowie z P. G. poleciła głównej księgowej E. S. zaksięgowanie tej faktury poza elektronicznym systemem faktur. Pracodawca wskazał, że w wyniku tych zdarzeń całkowicie utracił zaufanie do P. G. uznając jego zachowanie za niezgodne z zasadami obowiązującymi w spółce oraz nieetyczne, narażająca pracodawcę na wymierne szkody majątkowe. Pracodawca przyznał, że na spotkaniu 27 marca 2013 r. przedstawił pracownikowi propozycję rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron, a w przypadku braku takiego porozumienia uprzedził o możliwości rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Po przedstawieniu dokumentów P. G. zdecydował, że chce rozwiązać umowę za porozumieniem stron.

Uzasadniając powództwo wzajemne spółka wskazała, że wskutek nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych polegających na dbałości o dobro pracodawcy i ochronę jego mienia, pracownik wyrządziły szkodę w kwocie 48.228 zł wydatkując w lokalu rozgrywkowym kwotę przy użyciu służbowej karty kredytowej.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z 19 września 2017 r., sygn. akt XXI P (...) oddalił powództwo P. G. skierowane przeciwko D. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o odszkodowanie, wynagrodzenie oraz ekwiwalent za urlop wypoczynkowy oraz zasądził od P. G. na rzecz D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w zakresie powództwa głównego; kwotę 48 228,00 zł z ustawowymi odsetkami od 20 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania i kwotę 4.212,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w zakresie powództwa wzajemnego.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył apelacją powód, zarzucając mu naruszenie art. 84 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; 121 k.p.; art 291 § 2 k.p. oraz art. 233 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania apelacji stwierdził, że apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy.

Sąd odwoławczy uznał, że skarżący powołując się na niezgodne z rzeczywistością wyobrażenie o braku zapisów co do procedury regulującej zachowanie w dniu 20 marca 2013 r., w szczególności co do istnienia takiej procedury, możliwości jej zastosowania oraz zakomunikowania jej treści i obowiązywania, zdaje się pomijać, że znał motywy działania pracodawcy i jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy miał możliwość odmowy podpisania porozumienia oraz przyjąć oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. To bowiem apelujący oceniał jaką decyzja będzie dla niego bardziej korzystna, co zresztą wynika z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym jego zeznań z których płyną wnioski, że rozumiał swoją sytuację i przeanalizował, jaki sposób rozwiązania stosunku pracy byłby dla niego korzystniejszy. Ostatecznie, na co również zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, na zrozumienie „zarzutów” postawionych apelującemu przez pracodawcę wskazuje także treść notatki ze spotkania z 27 marca 2013 r., a także jego oświadczenia o zwrocie wydatkowanej kwoty na zasadzie dobrowolności. Sąd Apelacyjny nie pominął również dokumentu w postaci umów o pracę z apelującym, jako członkiem zarządu H. Sp. z o.o., a także oświadczenia o zapoznaniu się z zarządzeniem Prezesa Zarządu Spółki z 8 listopada 2010 r. Na podstawie art. 2 ust. 4 tej umowy odwołujący się został zobowiązany do dbałości o bezpieczeństwo finansowe pracodawcy, a na podstawie ust. 3 do kierowania się dążeniem do maksymalizacji wielkości przychodów i osiągnięcia zysku, ale przede wszystkim zwiększania pozycji spółki na rynku oraz majątku, zarówno w postaci środków trwałych, jak i nabytych praw majątkowych. Pracodawca w „B. ” w sposób przejrzysty określił, że przez nawiązywanie kontaktów rozumie się: przyjmowanie lub składanie zaproszeń na rozgrywki sportowe, pokazy, imprezy, koncerty w kraju osoby zapraszającej lub zapraszanej, przyjmowanie lub składanie zaproszeń na lunch lub kolację w restauracji w kraju osoby zapraszającej i zapraszanej. Pracodawca wykluczył przy tym wyjścia całonocne lub weekendowe za wyjątkiem służbowych, w celach szkoleniowych oraz dla podnoszą kwalifikacji zawodowych. W wykazie tym nie zostały uwzględnione wyjścia; kontrahentami do klubu nocnego,

a także wydatkowanie na ten cel kwot przekraczającej ponad 50.000 zł. Nadto w ocenie Sądu Apelacyjnego, zachowanie takie mogło skutkować uznaniem przez pracodawcę naruszenia przez pracowni zasady przejrzystości i uczciwości, a dalej utraty zaufania - tym bardziej, że powód naruszył również zasady akceptacji i rozliczania faktur VAT w spółce, w konsekwencji spowodowałoby obciążenie klienta spółki rozliczeniem tej kwoty w kosztach projektu.

Odnosząc się do argumentacji dotyczącej języka prowadzonej przez strony rozmowy, to jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, oświadczenia zostały przedstawione w języku polskim przez radcę prawnego K.K. uczestniczącego w spotkaniu. W języku polskim zostały również sporządzone dokumenty i zostały przedstawione pracownikowi do zapoznania się przed ich podpisaniem. Nie ma natomiast znaczenia, że rozmowa przebiegała w języku angielskim, gdyż powód znał ten język i nie można uznać, że nie rozumiał treści rozmowy z władzami pracodawcy. Argumenty te w żadnej mierze nie mogą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii wprowadzenia powoda w błąd i mieć znaczenia dla uchylenia się od skutków prawnych złożonego przezeń oświadczenia woli.

W odniesieniu do zarzutów, dotyczących przyjętych przez Sąd Okręgowy podstaw odpowiedzialności pozwanego wzajemnego, Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął jako podstawę rozstrzygnięcia art. 124 k.p. oraz, że szkoda wyniknęła na skutek działania pozwanego wzajemnego, które miało cechy umyślności i w związku z tym termin przedawnienia roszczeń z tego tytułu wynosi trzy lata.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, nie sposób uznać, że wydatkowanie kwoty ponad 50.000 zł w zaledwie jeden wieczór było niezależne od powoda, co więcej jak to wywodzi w apelacji było spowodowane działaniami osób trzecich (pracowników kontrahenta) oraz nieuczciwych pracowników lokalu, którzy naliczali rachunek o niespodziewanej, nieadekwatnej do cen stosowanych przez lokale uważane przezeń za analogiczne wysokości. Pozbawiony jest również zasadności jego argument o „ryzyku zakłócenia współpracy z kontrahentem z powodu nieodpowiedzialnego zachowania jego przedstawicieli”. To zachowanie powoda w realiach rozpoznawanej sprawy należało uznać za lekkomyślne, bowiem nawet gdy nie przewidywał możliwości

powstania szkody, to w okolicznościach sprawy (miejsce i czas) mógł i powinien przewidzieć jej powstanie. To powód na własne ryzyko udał się do klubu nocnego i nie kontrolując ponoszonych wydatków, roztrwonił „ponadprzeciętną kwotę”, która to w istocie do niego nie należała. Zachowania tego wbrew twierdzeniom powoda nie da się w inny sposób wytłumaczyć, tym bardziej że z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż dokonując transakcji zakupu towarów - w tym przypadku bliżej nieokreślonej „konsumpcji” - o ile cena nie jest określona w sposób konkretny, należy zachować wyjątkową ostrożność. Jak już wyżej wskazano, nie mają natomiast znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy argumenty apelującego, że szkoda powstała przez działania osób trzecich. Powód obarczony tak dużymi wydatkami za zakupione tego wieczoru towary, bądź świadczone usługi, mógł (i nie wykluczone, że może również obecnie) skorzystać z ochrony prawnej przewidzianej przepisami prawa cywilnego, względnie mógł i może skorzystać z ochrony prawnej jakie przewidują przepisy Kodeksu karnego. Powód w ocenie Sądu Apelacyjnego miał świadomość szkodliwych skutków swego działania już w trakcie „spotkania businessowego” i się na te skutki ostatecznie się godził. Mógł przecież odmówić dokonania płatności oraz wezwać Policję, czy też zakomunikować bawiącym się towarzyszom konieczność solidarnego uregulowania powstałej tego wieczoru wierzytelności. Powód w toku całego postępowania nie podjął się chociażby próby wykazania, że taka sytuacja miała miejsce.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył powód skargą kasacyjną w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) k.p.c.

Wskazano, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 506 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 84 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 114 k.p. i art. 116 k.p. w związku z art. 361 k.c. w związku z art. 300 k.p. w zestawieniu z budzącą wątpliwości wykładnią tych przepisów zaprezentowaną w uzasadnieniu przez Sąd drugiej instancji.

W piśmie z 14 marca 2019 r. strona skarżąca wskazała dodatkowo, że w sprawie zachodzą następujące przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:

1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w postaci:

- konieczności ustalenia określenia przesłanek pozwalających sądom na przyjęcie nowacji, a więc na wniosek, że treść porozumienia między pracodawcą a pracownikiem o rozwiązaniu stosunku pracy, zawierająca postanowienie dotyczące naprawienia szkody, prowadzi do umorzenia roszczenia odszkodowawczego opartego o właściwe przepisy Kodeksu pracy przy jednoczesnym ukonstytuowaniu się zobowiązania o zapłatę wynikającego z nowacji, jak bowiem wynika z treści zaskarżonego wyroku (a także z wyroku sądu pierwszej instancji), orzecznictwo nie jest dostatecznie wyczulone na wspomniane zagadnienia a innowacyjna komponenta zawarta w porozumieniu stron stosunku pracy bywa mylona z oświadczeniem o uznaniu długu;

- konieczności ustalenia zasad wykładni art. 84 k.c. w kierunku rozstrzygnięcia, czy możliwość złożenia alternatywnego oświadczenia wyłącza możliwości złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu w rozumieniu przepisów o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, zwłaszcza w kontekście poszukiwania przez Sąd drugiej instancji przesłanki wyłączającej możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu w możliwości złożenia alternatywnego oświadczenia, a więc w przesłance dotyczącej raczej kwestii swobody złożenia oświadczenia woli i co do jego treści, odnoszącej się do innej wady oświadczenia woli, polegającej na braku swobody jego złożenia;

2) potrzeba wykładni przepisów art. 114 k.p., art. 291 § 3 k.p. i art. 116 k.p. budzących poważne wątpliwości orzecznicze, albowiem - jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny w (...) przyjmuje, że zachowanie powoda w realiach rozpoznawanej sprawy należy uznać za lekkomyślne, bowiem nawet gdy nie przewidywał możliwości powstania szkody, to w okolicznościach sprawy mógł i powinien przewidzieć jej powstanie i równocześnie Sąd Apelacyjny w (...) stwierdza istnienie przesłanek z art. 291 § 3 Kodeksu pracy do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń, a więc winę

umyślną (umyślne wyrządzenie szkody), z czego można wysnuć wniosek o poważnych trudnościach orzeczniczych na tle stosowania wspomnianych przepisów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o:

1) odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem w niniejszej sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się powód (pozwany wzajemny), a także nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów na które powołuje się powód (pozwany wzajemny),

2) zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanej (powoda wzajemnego) zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego - według norm przepisanych.

Na wypadek przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego) do rozpoznania, wniósł o:

1) oddalenie skargi kasacyjnej,

2) zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanej (powoda wzajemnego) zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego - według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną

sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zagadnienia prawne sformułowane w skardze kasacyjnej przez stronę powodową nie kwalifikują się do przyjęcia do rozpoznania. W odniesieniu do pierwszego ze sformułowanych zagadnień należy zauważyć, że nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Strona skarżąca nie podnosiła w apelacji (wbrew swoim twierdzeniom) zarzutu naruszenia art. 506 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zaś cała argumentacja dotycząca rzekomej nowacji zobowiązania powoda do naprawienia szkody na rzecz pozwanego została przedstawiona dopiero w skardze kasacyjnej i ma na celu jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji. Nie stanowi przy tym rzeczywistego istotnego zagadnienia prawnego, bowiem w niniejszej sprawie brakuje jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, że skutkiem porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę faktycznie była nowacja zobowiązania powoda.

Jeżeli natomiast chodzi o drugie z przedstawionych zagadnień, to wskazać należy, że ono również nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wbrew twierdzeniom powoda, Sąd drugiej instancji nie uznał, że nie miała miejsca wada oświadczenia woli w postaci błędu co do treści czynności prawnej tylko dlatego, że powód miał przedstawioną alternatywę w postaci przyjęcia oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Sąd Apelacyjny zbadał, czy w sprawie zaistniały przesłanki do przyjęcia, że powód działał pod wpływem błędu, jednak nie stwierdził okoliczności, które mogłyby to potwierdzić, co też wyczerpująco uzasadnił. W tej sytuacji rozstrzygnięcie zagadnienia przedstawionego w skardze kasacyjnej nie będzie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Zgodnie, natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo

niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4 poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała, aby wskazane przepisy nie doczekały się do tej pory wykładni, albo żeby ta wykładnia rodziła poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. W istocie, z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący dopatruje się poważnych wątpliwości interpretacyjnych co do wskazanych przez siebie przepisów w tym, że Sąd drugiej instancji przyjął wykładnię odmienną od zaprezentowanej przez stronę skarżącą, taka argumentacja w żadnym wypadku nie może jednak

świadczyć o tym, że zachodzi przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci potrzeby dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Ponadto, warto zauważyć, że argument, że Sąd Apelacyjny niewłaściwie zastosował art. 291 § 3 Kodeksu pracy, bowiem nie stwierdził, aby powód wyrządził szkodę umyślnie, co jest konieczne do zastosowania tego przepisu, mógłby ewentualnie uzasadniać przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jednak w żadnej mierze nie świadczy o tym, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów art. 114 k.p., art. 291 § 3 k.p. i art. 116 k.p. budzących poważne wątpliwości orzecznicze.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).